

opusdei.org

Missatge de Benet XVI per a la XXVI Jornada Mundial de la Joventut 2011

Falta menys d'un any perquè tingui lloc la XXVI Jornada mundial de la joventut 2011 a Madrid. Us oferim el text íntegre del missatge que el Sant Pare ha enviat amb motiu de la propera trobada.

13/09/2010

Benvolguts amics,

Penso sovint en la Jornada Mundial de la Joventut de Sydney, l'any 2008. Allí vam viure una gran festa de la fe, en la qual l'Esperit de Déu va actuar amb força, creant una comunió intensa entre els participants, vinguts d'arreu del món. Aquella trobada, com les precedents, ha donat fruits abundants en la vida de molts joves i de tota l'Església. La nostra mirada es dirigeix ara a la propera Jornada Mundial de la Joventut, que tindrà lloc a Madrid, el mes d'agost de 2011. Ja el 1989, alguns mesos abans de la històrica caiguda del Mur de Berlín, el pelegrinatge dels joves va fer un aturada a Espanya, a Santiago de Compostel·la. Ara, en un moment en què Europa ha de tornar a trobar les seves arrels cristianes, hem fixat la nostra trobada a Madrid, amb el lema: «Arrelats i edificats en Crist, fermes en la fe» (cf. Col 2,7). Us invito a aquest esdeveniment tan important per a l'Església a Europa i per a

l'Església universal. A més, voldria que tots els joves, tant els que comparteixen la nostra fe, com els que vacil·len, dubten o no creuen, puguin viure aquesta experiència, que pot ser decisiva per a la vida: l'experiència del Senyor Jesús ressuscitat i viu, i del seu amor per cadascun de nosaltres.

1. A les fonts de les vostres aspiracions més grans

En cada època, també en els nostres dies, nombrosos joves senten el desig profund que les relacions interpersonals es visquin en la veritat i la solidaritat. Molts manifesten l'aspiració de construir relacions autèntiques d'amistat, de conèixer el vertader amor, de fundar una família unida, d'adquirir una estabilitat personal i una seguretat real, que puguin garantir un futur serè i feliç. En recordar la meua joventut, veig que, en realitat,

l'estabilitat i la seguretat no són les qüestions que més ocupen el pensament dels joves. Sí, la qüestió del lloc de treball, i amb això la de tenir el futur assegurat, és un problema gran i urgent, però al mateix temps la joventut continua sent l'edat en què es busca una vida més gran. En pensar en quan tenia aquella edat m'adono que, senzillament, el que no volíem era perdre'ns en la mediocritat de la vida aburgesada. Volíem el que era gran, nou. Volíem trobar la vida mateixa en la seva immensitat i bellesa. Certament, això depenia també de quina era la nostra situació. Durant la dictadura nacionalsocialista i la guerra vam estar, per dir-ho d'alguna manera, «tancats» pel poder dominant. Per això volíem sortir a fora, per entrar en l'abundància de les possibilitats del ser home. Però crec que, en certa manera, aquest impuls d'anar més enllà del que és més habitual es troba en cada

generació. Desitjar alguna cosa més que la quotidianitat regular d'un feina segura i sentir l'anhel del que és realment gran forma part del ser jove. Es tracta només d'un somni buit que s'esvaeix quan un es fa adult? No, l'home, certament, està creat per al que és gran, per a l'infinit. Qualsevol altra cosa és insuficient. Sant Agustí tenia raó: el nostre cor està inquiet, fins que no descansa en vós. El desig de la vida més gran és un senyal que ell ens ha creat, que portem la seva «empremta». Déu és vida, i cada criatura tendeix a la vida; d'una manera única i especial, la persona humana, feta a imatge de Déu, aspira a l'amor, a l'alegria i a la pau. Llavors comprenem que és un contrasentit pretendre eliminar Déu perquè l'home visqui. Déu és la font de la vida; eliminar-lo equival a separar-se d'aquesta font i, inevitablement, privar-se de la plenitud i de l'alegria: «Sense Creador la criatura s'evapora» (Conc.

Ecum. Vaticà. II, Const. Gaudium et spes, 36). La cultura actual, en algunes parts del món, sobretot a Occident, tendeix a excloure Déu, o a considerar la fe com un fet privat, sense cap rellevància en la vida social. Encara que el conjunt dels valors, que són el fonament de la societat, provingui de l'evangeli — com el sentit de la dignitat de la persona, de la solidaritat, del treball i de la família—, es constata una mena d'«eclipsi de Déu», una certa amnèsia, més encara, un veritable rebuig del cristianisme i una negació del tresor de la fe rebuda, amb el risc de perdre allò que més profundament ens caracteritza.

Per aquest motiu, benvolguts amics, us invito a intensificar el vostre camí de fe en Déu, Pare de nostre Senyor Jesucrist. Vosaltres sou el futur de la societat i de l'Església. Com escrivia l'apòstol Pau als cristians de la ciutat de Colosses, és vital tenir arrels i

bases sòlides. Això és veritat, especialment avui, quan molts no tenen punts de referència estables per a construir la seva vida, sentint-se així profundament insegurs. El relativisme que s'ha difós, i per al qual tot tant se val i no hi ha cap veritat, ni un punt de referència absolut, no genera vertadera llibertat, sinó inestabilitat, desconcert i un conformisme amb les modes del moment. Vosaltres, joves, teniu el dret de rebre de les generacions que us precedeixen punts fermes per fer les vostres opcions i construir la vostra vida, de la mateixa manera que una planta petita necessita un suport sòlid fins que creixin les seves arrels, per convertir-se en un arbre robust, capaç de donar fruit.

2. Arrelats i edificats en Crist

Per posar en relleu la importància de la fe en la vida dels creients, voldria

detenir-me en tres termes que sant Pau utilitza a: «Arrelats i edificats en Crist, fermes en la fe» (cf. Col 2,7).

Aquí podem distingir tres imatges: arrelat evoca l'arbre i les arrels que l'alimenten; edificat fa referència a la construcció; ferm al·ludeix al creixement de la força física o moral. Es tracta d'imatges molt eloqüents. Abans de comentar-les, cal assenyalar que en el text original les tres expressions, des del punt de vista gramatical, estan en passiu: vol dir, que és Crist mateix qui pren la iniciativa d'arrelar, edificar i fer fermes els creients.

La primera imatge és la de l'arbre, fermament plantat a terra per mitjà de les arrels, que li donen estabilitat i aliment. Sense les arrels, seria emportat pel vent, i moriria. Quines són les nostres arrels? Naturalment, els pares, la família i la cultura del nostre país són un component molt important de la nostra identitat. La

Bíblia ens en mostra un altre més. El profeta Jeremies escriu: «Beneït l'home que es refia del Senyor, que posa en el Senyor la confiança! Serà com un arbre que arrela vora l'aigua, que enfonsa les arrels ran del torrent; no té por quan ve l'estiu, el seu fullatge es manté verd; no es neguiteja en anys de secada, no deixa de donar fruit» (Jr 17,7-8). Enfonsar les arrels, per al profeta, significa tornar a posar la seva confiança en Déu. D'ell ve la nostra vida; sense ell no podríem viure de veritat. «Déu ens ha donat la vida eterna, i aquesta vida està en el seu Fill» (1Jn 5,11). Jesús mateix es presenta com la nostra vida (cf. Jn 14,6). Per això la fe cristiana no és només creure en la veritat, sinó sobretot una relació personal amb Jesucrist. La trobada amb el Fill de Déu dóna un dinamisme nou a tota l'existència. Quan comencem a tenir una relació personal amb ell, Crist ens revela la nostra identitat i, amb la seva

amistat, la vida creix i es realitza en plenitud. Hi ha un moment en la joventut en què cadascú es pregunta: quin sentit té la meva vida, quina finalitat, quin rumb he de donar-li? És una fase fonamental que pot torbar l'ànim, a vegades durant molt de temps. Es pensa quin serà el nostre treball, les relacions socials que hem d'establir, quins afectes cal desenvolupar... En aquest context, torno a pensar en la meva joventut. D'alguna manera, molt aviat vaig prendre consciència que el Senyor em volia sacerdot. Però més endavant, després de la guerra, quan al Seminari i a la Universitat em dirigia cap a aquesta meta, vaig haver de reconquerir aquesta certesa. Vaig haver de preguntar-me: és aquest de veritat el meu camí? És de debò la voluntat del Senyor per a mi? Seré capaç de restar-li fidel i estar totalment a disposició seva, al seu servei? Una decisió així també provoca angoixa. No pot ser d'altra

manera. Però després vaig tenir-ne la certesa: així està bé! Sí, el Senyor em vol, per això em donarà també la força. Escoltant-lo, estant amb ell, arribo a ser jo mateix. No compta la realització dels meus desitjos, sinó la seva voluntat. Així, la vida es torna autèntica.

Així com les arrels de l'arbre el mantenen plantat fermament a la terra, els fonaments donen a la casa una estabilitat perdurable.

Mitjançant la fe, estem arrelats en Crist (cf. Col 2,7), de la mateixa manera que una casa està construïda sobre els fonaments. En la història sagrada tenim nombrosos exemples de sants que han edificat la seva vida sobre la paraula de Déu. El primer va ser Abraham. El nostre pare en la fe va obeir Déu, que li demanava deixar la casa paterna per encaminar-se a un país desconegut. «Abraham va creure en Déu, i Déu li ho comptà com a justícia; per això fou anomenat

amic de Déu» (Jm 2,23). Estar arrelats en Crist significa respondre concretament a la crida de Déu, fiant-se d'ell i posant en pràctica la seva Paraula. Jesús mateix reprèn els seus deixebles: «Per què em dieu “Senyor, Senyor”, i no feu el que jo dic?» (Lc 6,46). I recorrent a la imatge de la construcció de la casa, afegeix: «Tothom qui ve a escoltar les meves paraules i les compleix s'assembla a un home que construïa una casa; va cavar i va enfondir fins que assentà el fonament sobre roca. Quan vingué la inundació, el riu va envestir contra aquella casa, però no la pogué somoure, perquè estava ben edificada» (cf. Lc 6, 47-48).

Benvolguts amics, construïu la vostra casa sobre roca, com l'home que «va cavar i va enfondir». Intenteu també vosaltres acollir cada dia la paraula de Crist. Escolteu-lo com l'Amic veritable amb qui compartir el camí de la vostra vida. Amb ell al vostre

costat sereu capaços d'afrontar amb valentia i esperança les dificultats, els problemes, també les desil·lusions i els fracassos. Contínuament se us presentaran propostes més fàcils, però vosaltres mateixos us adonareu que es revelen com a enganyoses, no donen serenitat ni alegria. Només la paraula de Déu ens mostra l'autèntic camí, només la fe que ens ha estat transmesa és la llum que il·lumina el camí. Acolliu amb gratitud aquest do espiritual que heu rebut de les vostres famílies i esforceu-vos per respondre amb responsabilitat a la crida de Déu, convertint-vos en adults en la fe. No cregueu els qui us diguin que no necessiteu els altres per a construir la vostra vida. Recolzeu-vos, en canvi, en la fe dels vostres éssers estimats, en la fe de l'Església, i agraïu al Senyor haver-la rebut i haver-la fet vostra.

3. Ferms en la fe

Estigueu «arrelats i edificats en Crist, fermes en la fe» (cf. Col 2,7). La carta d'on s'ha tret aquesta invitació va ser escrita per sant Pau per a respondre a una necessitat concreta dels cristians de la ciutat de Colosses. Aquella comunitat, de fet, estava amenaçada per la influència de certes tendències culturals de l'època, que apartaven els fidels de l'evangeli. El nostre context cultural, estimats joves, té nombroses analogies amb el dels colossencs d'aquell temps. En efecte, hi ha un fort corrent de pensament laïcista que vol apartar Déu de la vida de les persones i de la societat, plantejant i intentant crear un «paradís» sense ell. Però l'experiència ensenya que el món sense Déu es converteix en un «infern», on preval l'egoisme, les divisions en les famílies, l'odi entre les persones i els pobles, la falta d'amor, d'alegria i d'esperança. En canvi, quan les persones i els pobles acullen la presència de Déu, l'adoren

en veritat i escolten la seva veu, es construeix concretament la civilització de l'amor, on cadascú és respectat en la seva dignitat, i creix la comunió, amb els fruits que això comporta. Hi ha cristians que es deixen seduir per la manera de pensar laïcista, o que són atrets per corrents religiosos que els allunyen de la fe en Jesucrist. D'altres, sense deixar-se seduir per aquests corrents, senzillament han deixat que es refredés la seva fe, amb les inevitables conseqüències negatives en el pla moral.

L'apòstol Pau recorda als germans, encomanats per les idees contràries a l'evangeli, el poder de Crist mort i ressuscitat. Aquest misteri és el fonament de la nostra vida, el centre de la fe cristiana. Totes les filosofies que l'ignoren, considerant-lo «absurd» (1Co 1,23), mostren els seus límits davant les grans preguntes presents en el cor de l'home. Per

això, també jo, com a successor de l'apòstol Pere, vull confirmar-vos en la fe (cf. Lc 22,32). Creiem fermament que Jesucrist es va entregar a la Creu per oferir-nos el seu amor; en la seva passió va suportar els nostres sofriments, va carregar amb els nostres pecats, ens va aconseguir el perdó i ens va reconciliar amb Déu Pare, obrint-nos el camí de la vida eterna. D'aquesta manera, hem estat alliberats del que més tortura la nostra vida: l'esclavitud del pecat, i podem estimar a tots, fins i tot els enemics, i compartir aquest amor amb els germans més pobres i en dificultat.

Benvolguts amics, la creu sovint ens fa por, perquè sembla la negació de la vida. En realitat, és el contrari. És el «sí» de Déu a l'home, l'expressió màxima del seu amor i la font d'on brolla la vida eterna. De fet, del cor de Jesús obert a la creu ha brollat la vida divina, sempre disponible per a

qui accepta mirar el Crucificat. Per això, vull invitar-vos a acollir la creu de Jesús, signe de l'amor de Déu, com a font de vida nova. Sense Crist, mort i ressuscitat, no hi ha salvació.

Només ell pot alliberar el món del mal i fer créixer el Regne de la justícia, la pau i l'amor, a què tots aspirem.

4. Creure en Jesucrist sense veure'l

A l'evangeli se'ns descriu l'experiència de fe de l'apòstol Tomàs quan acull el misteri de la creu i resurrecció de Crist. Tomàs, un dels dotze apòstols, va seguir Jesús, va ser testimoni directe de les seves curacions i miracles, va escoltar les seves paraules, va viure el desconcert davant la seva mort. La tarda de Pasqua, el Senyor es va aparèixer als deixebles, però Tomàs no hi era, i quan li van explicar que Jesús era viu i que se'ls havia aparegut, va dir: «Si no li veig a les

mans la marca dels claus, si no fico el dit a la ferida dels claus i no li poso la mà dins el costat, jo no creuré pas» (Jn 20,25).

També nosaltres voldríem poder veure Jesús, poder parlar amb ell, sentir més intensament encara la seva presència. A molts se'ls fa avui difícil l'accés a Jesús. Moltes de les imatges que circulen de Jesús, i que es fan passar per científiques, li treuen la grandesa i singularitat de la seva persona. Per això, al llarg dels meus anys d'estudi i meditació, vaig anar madurant la idea de transmetre en un llibre quelcom de la meva trobada personal amb Jesús, per tal d'ajudar d'alguna manera a veure, escoltar i tocar el Senyor, en qui Déu ens ha sortit a l'encontre per a donar-se a conèixer. De fet, Jesús mateix, apareixent-se novament als deixebles després de vuit dies, diu a Tomàs: «Porta el dit aquí i mira'm les mans; porta la mà i posa-me-la dins

el costat. No siguis incrèdul, sigues creient» (Jn 20,27).

També per a nosaltres és possible tenir un contacte sensible amb Jesús, ficar, per dir-ho d'alguna manera, la mà en els senyals de la seva passió, els senyals del seu amor. En els sagraments, ell se'ns acostava de manera particular, se'ns lliura. Benvolguts joves, apreneu a «veure», a «trobar» Jesús en l'eucaristia, on està present i pròxim fins a entregar-se com a aliment per al nostre camí; en el sagrament de la penitència, on el Senyor manifesta la seva misericòrdia oferint-nos sempre el seu perdó. Reconeixeu i serviu Jesús també en els pobres i malalts, en els germans que estan en dificultat i necessiten ajuda.

Entauleu i cultiveu un diàleg personal amb Jesucrist, en la fe. Coneixeu-lo mitjançant la lectura dels evangelis i del Catecisme de

l'Església catòlica; parleu amb ell en la pregària, confieu en ell. Mai no us trairà. «La fe és, en primer lloc, una adhesió personal de l'home a Déu. Al mateix temps —i d'una manera inseparable— és l'assentiment lliure a tota la veritat revelada per Déu» (Catecisme de l'Església catòlica, 150). Així podreu adquirir una fe madura, sòlida, que no es basa únicament en un sentiment religiós o en un record vague del catecisme de la vostra infància. Podreu conèixer Déu i viure autènticament d'ell, com l'apòstol Tomàs, quan va professar obertament la seva fe en Jesús: «Senyor meu i Déu meu!»

5. Sostinguts per la fe de l'Església, per a ser testimonis

En aquell moment Jesús exclama: «Perquè m'has vist has cregut? Felços els qui creuran sense haver vist!» (Jn 20,29). Pensava en el camí de l'Església, fundada sobre la fe dels

testimonis oculars: els Apòstols. Comprenem ara que la nostra fe personal en Crist, nascuda del diàleg amb ell, està vinculada a la fe de l'Església: no som creients aïllats, sinó que, mitjançant el baptisme, som membres d'aquesta gran família, i és la fe professada per l'Església la que assegura la nostra fe personal. El credo que proclamem cada diumenge en l'eucaristia ens protegeix precisament del perill de creure en un Déu que no és el que Jesús ens ha revelat: «Cada creient és com una anella de la gran cadena dels creients. Jo no puc creure sense ser portat per la fe dels altres i, amb la meua fe, he de contribuir a portar la fe dels altres» (Catecisme de l'Església catòlica, 166). Agraïm sempre al Senyor el do de l'Església; ella ens fa progressar amb seguretat en la fe, que ens dóna la vida veritable (cf. Jn 20,31).

En la història de l'Església, els sants i els màrtirs han tret de la creu gloriosa la força per a ser fidels a Déu fins al lliurament d'ells mateixos; en la fe han trobat la força per a vèncer les seves debilitats i superar qualsevol adversitat. De fet, com diu l'apòstol Joan: «Qui venç el món sinó el qui creu que Jesús és el Fill de Déu?» (1Jn 5,5). La victòria que neix de la fe és la de l'amor. Quants cristians han estat i són un testimoni viu de la força de la fe que s'expressa en la caritat! Han estat artífexs de pau, promotors de justícia, animadors d'un món més humà, un món segons Déu; s'han compromès en diferents àmbits de la vida social, amb competència i professionalitat, contribuint eficaçment al bé de tots. La caritat que brolla de la fe els ha portat a donar un testimoni molt concret, amb la paraula i les obres. Crist no és un bé només per a nosaltres mateixos, sinó que és el bé més

preciós que hem de compartir amb els altres. A l'era de la globalització, sigueu testimonis de l'esperança cristiana arreu del món: són molts els qui desitgen rebre aquesta esperança. Davant la tomba de l'amic Llätzer, mort des de feia quatre dies, Jesús, abans de tornar a cridar-lo a la vida, diu a la seva germana Marta: «Si creus, veuràs la glòria de Déu» (Jn 11,40). També vosaltres, si creieu, si sabeu viure i donar cada dia testimoniatge de la vostra fe, sereu un instrument que ajudarà altres joves com vosaltres a trobar el sentit i l'alegria de la vida, que neix de la trobada amb Crist.

6. Cap a la Jornada Mundial de Madrid

Benvolguts amics, us reitero la invitació a assistir a la Jornada Mundial de la Joventut a Madrid. Amb profunda alegria, us espero a cadascun de vosaltres personalment.

Crist vol refermar-vos en la fe per mitjà de l'Església. L'elecció de creure en Crist i de seguir-lo no és fàcil. Es veu obstaculitzada per les nostres infidelitats personals i per moltes veus que ens suggereixen vies més fàcils. No us desanimeu, cerqueu més aviat el suport de la comunitat cristiana, el suport de l'Església. Al llarg d'aquest any, prepareu-vos intensament per a la cita de Madrid amb els vostres bisbes, sacerdots i responsables de la pastoral juvenil a la diòcesi, a les comunitats parroquials, a les associacions i moviments. La qualitat de la nostra trobada dependrà, sobretot, de la preparació espiritual, de la pregària, de l'escolta en comú de la paraula de Déu i del suport recíproc.

Benvolguts joves, l'Església compta amb vosaltres. Necessita la vostra fe viva, la vostra caritat creativa i el dinamisme de la vostra esperança. La vostra presència renova l'Església,

la rejoyeneix i li dóna un nou impuls. Per això, les Jornades Mundials de la Joventut són una gràcia no sols per a vosaltres, sinó per a tot el poble de Déu. L'Església a Espanya s'està preparant intensament per a acollir-vos i viure l'experiència joiosa de la fe. Dono les gràcies a les diòcesis, a les parròquies, als santuaris, a les comunitats religioses, a les associacions i moviments eclesials que estan treballant amb generositat en la preparació d'aquest esdeveniment. El Senyor no deixarà de beneir-los. Que la Mare de Déu acompanyi aquest camí de preparació. Ella, quan va rebre l'anunci de l'Àngel, va acollir amb fe la paraula de Déu; amb fe va consentir que l'obra de Déu es complís en ella. Pronunciant el seu fiat, el seu 'sí', va rebre el do d'una caritat immensa, que la va impulsar a lliurar-se enterament a Déu. Que ella intercedeixi per tots vosaltres, perquè en la propera Jornada

Mundial pugueu créixer en la fe i en l'amor. Us asseguro el meu record paternal en la pregària i us beneixo de cor.

Benedictus pp. XVI

Vaticà, 6 d'agost de 2010, Festa de la Transfiguració del Senyor

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-es/article/missatge-de-
benet-xvi-per-a-la-xxvi-jornada-
mundial-de-la-joventut-2011/](https://opusdei.org/ca-es/article/missatge-de-benet-xvi-per-a-la-xxvi-jornada-mundial-de-la-joventut-2011/)
(27/03/2025)